

Влаквродония

ВСЪКДНЕВНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, КУЛТУРЕНЪ ЖИВОТЪ И ИНФОРМАЦИЯ

АБОНАМЕНТЪ:

България: за година 300;
1/2 година 150; 3 мес. 90 лева.
Странство: година 800; 1/2 год.
400 лв.; 3 мес. 200 лв. Америка:
за год. 6 долар; 1/2 год. 3 дол.

ОБЯВЛЕНИЯ:

На кв. см. 2 лв.
Малки обявления на дума 50 ст.
Въ хрониката на редъ . . 8 лв.
Годешни и вѣнчални . . 40 лв.

Редакция и администрация, пл.
„Славяковъ“ № 1.

Телефонъ ☎ 2391.

Директоръ: Г. Кулишевъ

Защо бѣгатъ българитѣ отъ Македония?

Пристигна бѣжанецъ отъ нашия край на Македония. Пристигна преди нѣколко дни. За да установи своята самоличностъ предъ полицейскитѣ власти, прибѣгна до съдействието на нашето братство. Услужихме му. Питамъ го, защо напусти родната страна. Какво го застави да бѣга? Отговаря:

— Освенъ моралнитѣ ижки, които понасяме всѣки день като „бугарши“, освенъ „порезитѣ“, които сж общи, вѣрвамъ, навсѣкжде, ами тая пуста „вежба“ не се понася никакъ. Тя съсипва населението. Хвърля го въ отчаяние..

Бѣжанецъ следъ късо мълчание продължи:

— Отбихъ военната си повинностъ като българинъ. Щомъ сърбитѣ завзеха пакъ нашата страна, взеха ме войникъ да служа и въ тѣхната войска. Заявленията ми, че съмъ служилъ вече, не се взеха подъ внимание. — „Служилъ си, морашъ“ да служишъ пакъ!“ — Служихъ още една година. Установихъ се въ Скопие. Тамъ почнахъ р а б о т а, самостоятелна работа като търговецъ, следъ нецѣла година, повикаха ме да служа „вежба“. Вежба е ужъ допълнително учение като войникъ; но не те турятъ въ редоветѣ на войската, а те каратъ да вършишъ ангария. И това е всѣка година. Щомъ ти потръгнала много-много работата — „хайде вежба“. Който има близки, може да

поддържатъ и да продължаватъ работата — харно; но който нѣма, като мене, какъвъ ще му бжде краятъ?—Съсипия! Въ четири години шесть пжти ме викаха да служа „вежба“. Най-сетне, следъ дълги размисления и колебания сто ме тука бѣжанецъ! Какво да правя? — Нѣма да слушашъ поне обидитѣ като българинъ и да понасяшъ страха, че мога да бжда нѣкога затворенъ или убитъ.

— Ами какъ мина границата?

— Тя е широка. Съ нѣколко стотинѣ динари се върши всичко.

Моето заключение е: ами този българинъ, който напустиналъ родния край съ мѣка и насилие, ще забрави ли да мисли за домъ, за отечество, за родители? Нѣма ли да работи да се върне дома при по-други политически условия, за да бжде обезпечена работата му, да не бжде измѣчванъ морално, да се чувствува свободенъ гражданинъ на свободно отечество, да не бжде притисканъ и да работи усърдно за успѣха и напредъка на своя поробенъ народъ?

— Ще работи. Никакви задължения нѣма да убиятъ мисълта му и тжгата му по родния край и тая тжга ще го тика въ борба и подвизи за свобода и отечество. Тази истина трѣбва да разбератъ миролюбцитѣ въ Европа и нашитѣ потисници въ разпокжсана и поробена Македония.